

Dan Ninoiu
IARNA PĂSCĂLIERULUI
Povestiri

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Dan Ninoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NINOIU, DANIEL TUDOR
Iarna pascălierului, povestiri / Dan Ninoiu. -
București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-91-8

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Viorel Pârligras**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-91-8

DAN NINOIU

Iarna pascălierului

Editura PAVCON
București, România, 2018

CUPRINS

Iarna păscălierului 5

Jocul de-a amurgul 29

Toți vom fi fericiți 65

Violonistul 79

Cum ne-a salvat Vasile
de la invazia extraterestră 99

Completează-ți Colecția Science-Fiction cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forța	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlă
#26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#70 RSA – România sub Asediu
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cărligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățânarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Iarna Păscălierului

1

Se pornise să fulguiască încă de pe la mijlocul lui Brumar, însă ninsoarea timpurie nu reprezenta, în sine, un lucru nemaivăzut pentru locuitorii aceluia sat mocănesc, străjuit, de mii de ani, de semețele culmi ale munților Trascăului, de sub care izvora zglobiu pârâul Iadeșului. Până și țâncii știau că iarna se prăvălea destul de iute de peste munții cei înalți, care zgândărau cu frunțile lor poalele cerurilor. Oamenii locurilor prindeau de mici mersul naturii. Încă de când făceau primii pași în viață, învățau să deprindă meșteșugul citirii vremii ori a schimbărilor bruște de stări pe care aceasta, dintr-un capriciu oarecare, obicinuia să le mai facă. Bunăoară, într-una din zile ba ploua de rupea pământul, pentru ca în două ore soarele să-și oglindească strălucirea în boabele de apă ce se prelingeau de pe frunzele tufișurilor ori copacilor, alteori,

Respect pentru oameni și cărți

după o dimineață însorită și pașnică, cobora printre trunchii din pădure o viforniță însoțită de o ploaie atât de rece, încât puteai simți fiecare pală de vânt pătrunzându-te până în măduva oaselor.

Zăpada venea peste ei ca o vrajă, albă și neîntinată, încă înainte ca arborii mândri din marginea satului să rămână dezgoliți de veșmintele lor falnice de frunze. Și cum apărea în sat, cum le și troienea ulițele: ningea vârtos, acoperind toate făpturile și formele cu o mantie albă și ușoară, țesută din fire reci; mii de trupuri înghețate de fulgi, care până atunci se jucaseră grațioase prin aerul înghețat și tare, se prindeau tăcute în covorul iernii. Iară când bătrânii satului îi țineau pe țânci la povești, la gura sobei, le istoriseau că, odinioară, Baba Iarna fusese o regină tare puternică și că în fața acesteia toți oamenii de pe Pământ tremurau de frică. Doară că într-o bună zi apăreau primii ghiocei; ei bine, atunci oamenii noștri prindeau și ei un pic de curaj și uitau să se mai teamă de regina Înghețului. Și așa de rău se învrăjbise Iarna pe omenirea întreagă, pentru că nu se mai temea nimeni de ea, nici măcar copiii, că în fiecare an se făcea tot mai aspră: venea mai devreme, pe nepusă masă, și voia să plece cât mai târziu. Mai ales că (și aici înfloreau bătrânii povestea, cât să stârnească imaginația țâncilor care-i ascultau cu ochii măriți de uimire și cu băluța scurgându-li-se prin colțul gurii, să-i facă să vadă lucrurile ce le povesteau ca și când s-ar fi petrecut aievea, lângă ei) Baba Iarna își dorea cu tot dina-

dinsul ca oamenii să uite de surorile ei mai mici, dar mult mai iubite; adică de vara cea caldă, de toamna cea îmbelșugată ori de mezină, primăvara cea mereu proaspătă, cea care-o izgonea de fiecare dată. Iarna cea albă ținea să le dovedească însă tuturor că ea este cea mai puternică și că, dacă nu se tem de ea, ar trebui măcar să se înspăimânte de puterea pe care o are asupra animalelor, plantelor, copacilor – ori asupra munților cei semeți sau văilor cele adânci.

Este adevărat că, începând de pe la debutul lui Brumărel, cam în vremea în care câmpenii abia de pridideau să strângă bobul mustos de strugure și să-l mestece în polo-boacele lor largi, un vânt rece, de toamnă târzie, care deseori sufla atât de puternic că te smucea din loc, le îngheța în fiecare noapte noroiul și bălțile căscate pe ulițele înguste dintre case. De asemenea, nu scăpa de îngheț nici drumul în care se opinteau deseori boii de la carul vreunui țaran ceva mai înstărit, atunci când pleca cu produsele gospodăriei să și le negustorească prin orașele din apropiere, ori în care se afundau copitele cailor de la șaretă mocanului sau a învățătorului din sat.

Ei bine, dintre toate neajunsurile cu care erau nevoiți să dea piept zilnic și pe care le îndurau cu suficientă tărie sufletească, sătenii recunoșteau, cu inima deschisă, că marea lor amărăciune era, pe lângă drumul cel noroiu spre satul cel mai apropiat și tare anevoios de umblat pe el toamna ori primăvara, atunci când Dumnezeu uita

porțile cerurilor deschise și dădea pământului ploaie cu nemiluita, zile de-a rândul, era, așadar, lipsa unui slujitor al Domnului. Stătea proțăpită acolo, pe un dâmb mai nălțuț, în mijlocul satului, străjuind întreaga vale ca un grănicer, lipită de cele două odăițe afumate ale școalei unde țăncii satului învățau să buchisească, o mândrețe de biserică, albă și semeață, înlăuntrul căreia i-ar fi fost drag oricărui creștin să-și spuie rugăciunea și să se reculeagă.

Vechiul preot al satului, părintele Ilarie, se pristăvise de pe lumea asta cu mai bine de șapte ani în urmă. Fusesse scoborât, cu mare alai, în groapa aranjată chiar în curtea bisericii, ca pentru o față bisericească ce era, iară de-atunci oamenii satului pregetaseră să mai calce pragul preasfântului lăcaș, până când îl uitară cu totul. Cununii, parastase, înmormântări ori botezuri, toate aceste evenimente, deosebit de importante pentru orice mirean, se făceau fără a mai avea parte de vreo slujbă religioasă. Dar, cum lipsa unui păstor de suflete în casa Domnului ținea de multă vreme, până într-un final oamenii fuseseră nevoiți să se potrivească situației cum puteau și ei mai bine. Așa se face că pentru unii dintre ei lipsa unei slujbe religioase, în momentele importante ale vieții, devenise o obișnuință; nu doar că uitaseră a se căi, dar continuau să își plângă singuri de milă de neajunsurile pe care le îndurau. Cu toate astea, se mai închinau atunci când treceau prin dreptul bisericii, dintr-un reflex al copilăriei, pe care nu și-l pierduseră încă, alții se mai rugau, însă fiecare

după cum se pricepea și mai ales după cum își amintea. Era puțin probabil ca unii dintre săteni să mai fi ținut minte vreo rugăciune de la un cap la altul ori să-și amintească pe de-a-ntregul cum trebuie să-și facă semnul crucii atunci când vrea să se închine: se opreau cu gestul în aer, încercând să se dumirească dacă trebuie să înceapă din dreapta spre stânga sau din stânga spre dreapta.

Și așa se face că, la doar câțiva ani de la trecerea părintelui Ilarie la cele veșnice, niciunul dintre săteni n-a mai simțit nevoia să-și îndrepte privirea către cele sfinte, ori să se gândească la Mântuitor și să-I adreseze vreo rugăciune. În ultima perioadă, nici măcar nu își doreau să încerce să aibă de-a face cu lucrurile care ar fi avut legătură cu divinitatea și, din acest motiv, deveniseră egoiști, se închideau de multe ori în sine și nu se mai ajutau unii pe alții precum o făceau odinioară. Peste capul tuturor plutea o teamă că ar putea fi văzuți de ceilalți rugându-se, dând de pomană sau ajutându-i pe cei năpăstuiți de soartă; cum ar veni, oamenii se cam fereau unii de alții.

Mai mult de-atât, cei care se obișnuiseră astfel chiar susțineau că în satul lor nici n-ar mai fi fost nevoie de prezența unui slujitor al Domnului și că, oricum, lor nu le-ar trebui, iar cei mai înverșunați rosteau, cu o umbră de iritare în glas: „Ce atâta necaz că n-avem popă în sat? Ar trebui să-i mai dăm și lui câte ceva, să-l săturăm și pe el și pe preoteasă și pe cine-o mai veni cu el, în timp ce nouă abia de ne ajung bucatele pentru copiii noștri... Și pentru ce să îl ținem aici, printre noi,

Respect pentru oameni și cărți

ca să trândăvească la soare cât e ziua de lungă și să se îmbuibă din muncuța noastră?”

Alții, mai puțin îndârjiți, oameni care apucaseră să treacă pe la școală și știau a buchisi oarecât, atât cât să nu se rătăcească pe străduțele înguste ale orașelor de la câmpie, începuseră să își pună tot felul de întrebări asupra existenței, asupra substanței divine, iar apoi să dezvolte raționamente prin care să încerce să îi convingă pe ceilalți că „cerul este sus și este plin de stele, oameni buni, vă spun eu că nu are cum să existe acolo un palat din care Dumnezeu să-și conducă Împărăția și care să steie spânzurat atâta vreme în cer și noi să nu-l vedem, nu credeți? Și apoi, oare știe cineva de-acolo, de sus, din palatul Domnului, dacă Mitru al Pușcașului a făcut fapte bune astăzi ori a dat pomană sărmanilor, sau poate că astăzi Mitru nu a păcătuit decât cu gândul, uitându-se lung după codane, iar cu fapta avea să păcătuiască mâine? D-apăi, dacă tot este să stăm și să judecăm drept, oare cine are timp și stă să le judece pe toate, oameni buni?”

Și astfel, după multe zile de îndoială, deși treceau mereu pe lângă minunăția de ziduri albe, frumoase și migălos aranjate, oamenii ajunseseră ca nici măcar să nu se mai uite spre ele. Ba chiar, cu teamă, atunci când încercau sau chiar schițau gestul de a-și face semnul crucii, mâna începea să le tremure, fruntea le asuda și mii de gânduri negre le năpădeau mintea; așa că își înfrâneau imboldul, își retrăgeau gestul și grăbeau pasul, voind să piardă cât mai repede din ochi lăcașul de cult, învinși de o forță pe care

o simțeau superioară și în contra căreia nu aveau nicio putere de a se opune.

Zilele treceau, anotimpurile se schimbau, iar oamenii deveneau tot mai îndepărtați de cele sfinte. Nunțile ori botezurile se făceau acum fără niciun fel de solemnitate religioasă. Se găseau câțiva binevoitori care să recite, din aduceri aminte, că *Domnul a dat, Domnul a luat, în veci fie numele Domnului laudat!*, iar cu asta terminau ceea ce ținea de slujba religioasă. Sărbătorile mari, cum ar fi Paștele, Crăciunul, Sfântul Ion ori Sântă Măria, deveniseră prilejurile cele mai nimerite pentru chiolhanuri prelungite, stropite din belșug cu palincă tare de îți pocneau urechile după fiecă înghițitură. Sărbătorile creștinești treceau pe lângă săteni fără ca aceștia să aibă parte de vreo slujbă religioasă pe care s-o asculte ori de vreun preot la care să se împărtășească și de la care să obțină iertarea păcatelor, așa cum îi șade bine oricărui mirean pravoslavnic.

2

Numai că, în ziua în care Brumarul făcea amintită apropierea fiorului iernii, aerul înghețat al dimineții păstrându-se până la amiază, locuitorii satului avură parte de o veste care îi împărți în două: pe unii îi umplu de bucurie, pe ceilalți, dimpotrivă, îi înverșună și mai tare. Primii

Respect pentru oameni și cărți

spuneau că intraseră și ei, în cele din urmă, în rândul lumii, odată cu sosirea printre dâșșii, ca de nicăieri și când era mai mare nevoia, a unui slujitor al celor sfinte. Ceilalți spuneau că atâta le mai lipsea, încă un trândav care o să pornească pe la casele lor cu busuiocul, stropindu-i cu apă și așteptând câțiva crăitari de la fiecare.

Curând, îl văzură cu toții pe noul părinte apărând în curtea bisericii, trebăluind, aranjând într-un loc dosit, mai spre gardul de lângă drum, lucrurile care i se păreau a fi de prisos, mutând de colo-colo tot felul de unelte agricole, mai mult sau mai puțin trebuincioase, care aparținuseră fostului preot, apoi măturând și curățind meticulos atât ograda, cât și cămăruța în care avea să stea. Părintele părea a avea cam pe la patruzeci de ani; era un om voinic, spătos și cu o barbă neagră și strălucitoare, care îi dădea o prezență impunătoare.

De unde, de neunde, preotul cel nou reuși să găsească doșiți prin magazie câțiva bușteni piperniciți, acoperiți pe-o parte cu mușchi, pe care îi sparse cu toporul, transformându-i de-ndată în lemne de foc, după care dispăru în odăiță.

În treacăt trebuie amintit că vederea acestui slujitor al Domnului îi impresionase profund pe privitori, însă niciunul n-a simțit urcând înlăuntrul lor îndemnul de a-i da o mână de ajutor. S-au mulțumit să-l privească detașați cum deretica prin curte, asistând parcă la un spectacol rar, de care nu mai avuseseră parte de foarte multă vreme.

Din casa parohială se auziră câteva zgomote înfundate, apoi părintele ieși și scutură în curte un pled plin cu cenușă. Operațiunea se repetă de mai multe ori, până când cenușa deveni tot mai puțină, iar la un moment dat se isprăvi cu totul. Își scoase apoi haina preoțească, o scutură și pe aceasta, stârnind un nor înecăcios de praf, după care se duse către o copaiie în care-și păstrase ceva apă curată, pentru atunci când avea să termine cu toate cele de le avea de făcut. Acolo se clăti pe față și pe mâini, curățindu-se de negreala ce-i acoperise obraji și gâtul, după care intră înapoi în odaie. Nu mult după aceea, pentru prima dată după șapte ani, pe hornul casei parohiale se iți, temător, un nor subțire de fum, care prinse a se îngroșa pe măsură ce vâlvătaia din soba odăii se înteti.

Într-un final, săturându-se de privit și începând să simtă tot mai abitir mușcătura gerului care se lăsase peste vale, sătenii începură să plece care înspre treburile pe care le mai aveau, care spre casele lor. „Până la urmă, își ziseră ei, și popa ăsta, cum l-o fi chemând... păi da, era și el un om ca toți oamenii, așa cum suntem și noi; nu are nimic deosebit de noi, tot două mâini, două picioare, doi ochi și o gură. De ce ne-om fi holbat noi atâta la el, chiar că nu înțelegem...” și se mirară apoi că n-o zăriseră pe prioteasă. E drept că acest aspect a fost mai întâi observat de muieri, fiindcă numai lor le umblă mintea doar la cleveteli și încuscări, în loc să se îngrijească mai mult de bunul mers al gospodăriei. „Dar ia mai vedeți-vă și de treaba voastră, măi oameni buni, ce, vi se

gătară treburile de-acasă și v-ați găsit cu altele pe-aiace?” îi rezezi nea Culae, om umblat la viața lui și pe la oraș și, drept urmare, mult mai bineștiutor decât ei într-ale rânduielilor lumii.

— Dar poate că popa ista o fi făcând parte dintre acei păstori ai sufletelor care nu vor să-și ia muiere, întreaga lor viață fiind menită servirii Domnului, se trezi cugetând cu glas tare Leana Nenciului, o femeie care locuia undeva, mai spre marginea satului, aproape de păduricea mică, și venise în mijlocul satului taman de-acolo de unde stătea, minunându-se toată de apariția preotului cel nou și căscând gura la ceea ce scorneau femeile satului despre el.

O ascultară atunci sătenii și pe Leana și deteră din cap că da, așa o fi, o avea și fomeia asta dreptatea ei, că de, stă și ea acolo, la marginea satului, și vede multă lume trecând, mai intră în vorbă cu unii, cu alții, și-acum, na, o fi auzit ba de unele, ba de altele, că n-o fi chiar așa, o neștiutoare.

Până să se lase înserarea, mai discutară ba despre unele, ba despre altele, pentru ca, treptat, să-și piardă interesul față de situația părintelui cel nou. Drept care găsiră de cuviință că ar fi bine să-și continue sporovăiala la birtul lui Iova, până mai spre seară; și acolo ajunseră să pună țara la cale, la adăpostul unui păhăruț de palincă și a focului de sub ceanul cu fiertură de napi, feriți de gerul care începuse să se lase peste fire.

3

Și așa trecură două săptămâni de la sosirea părintelui în satul lor. Ninsoarea încetase încă de a doua zi, zăpada foarte puțină care căzuse se topise imediat, semn limpede că pământul încă mai ținea în el ceva din căldura dezmiertătoare a toamnei, care, dacă era să se ia după calendar, abia de se încheiase. Erau primele nopți de decembrie, foarte reci, și gerul iernii se cuibărea treptat în valea satului, împresurându-le locuințele și făcând ca lemnele să trosnească în sobe. Diminețile, atunci când își începeau forfota zilnică, sătenii găseau înghețate ochiurile de apă rămase prin șanțuri; apoi, pe măsură ce zilele treceau și se afundau în luna lui Undrea, gheața devenea tot mai groasă și se încăpățâna să nu se mai înmoaie la primele atingeri ale razelor tot mai slabe de soare.

Până și noroiul de pe drumeagurile desfundate înghețase bocnă; e drept că pentru săteni asta era o veste bună, fiindcă nu-și mai afundau picioarele în clisa detestabilă, iar roțile carelor nu se mai împotmoleau în noroaie.

Natura își pregătise din timp tot ce însemna viață pentru venirea iernii, intra în hibernare ținându-și răsuflarea ca un scufundător care coboară la mare adâncime. Urma ca zăpada să se aștearnă peste toți și toate, peste natură,